

РЕШЕНИЕ

№ 71

гр. Варна, 05.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Румяна Панталеева

Членове: Росица Ант. Тончева
Десислава Ст. Сапунджиева

при участието на секретаря Соня Н. Дичева
в присъствието на прокурора И. Хр. Н.
като разгледа докладваното от Десислава Ст. Сапунджиева Наказателно дело
за възобновяване № 20233000600097 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава тридесет и трета от НПК.

Образувано по искане на осъдения А. А. И., чрез неговия процесуален представител- адв.А. А. и има за предмет влязлото в законна сила Решение №12 от 27.01.2023г. на Окръжен съд Добрич по ВНОХД №353/2022г. по описа на същия съд. Счита се, че въззивното решение е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и е налице явна несправедливост на наложеното наказание. В подкрепа на оплакването се посочва, че е нарушен процесуалния ред за провеждане на бързо производство, нарушени са процесуалните права на осъдения, като същия не е уведомен за правото му на адвокатска защита и такава не е осигурена, налице е съмнение досежно автентичността на процесното наказателно постановление и не е доказано по несъмнен начин, че същото е получено лично от осъдения. Твърди се и за явна несправедливост на наложеното наказание, имайки предвид, че осъдения сам полага грижи за своето дете.

Иска се възобновяване на производството по въззивното дело, отмяна на постановените съдебни актове и оправдаване на осъдения, алтернативно-връщане на делото за ново разглеждане на първоинстанционния съд.

В проведеното с.з. пред настоящата инстанция искането се поддържа от осъденото лице и неговия процесуален представител- адв.А. на посочените в молбата основания.

Представителят на Варненската апелативна прокуратура счита искането за неоснователно. Застъпва се становището, че материалния и процесуален закон са приложени правилно и не са допуснати съществени процесуални нарушения по чл.348,ал.1 от НПК, като двете инстанции са взели отношение по съображенията, съдържащи се в направеното искане.

Варненският апелативен съд провери правилността на атакуваното въззивното решение съобразно правомощията си по чл.425 от НПК и за да се произнесе съобрази следното:

С присъда №33 от 18.10.2022г. по НОХД №1345/2021г. Районен съд гр.Добрич е признал осъдения А. А. И. за виновен в това, че на 15.11.2021г. в гр.Добрич, в едногодишен срок от наказването му по административен ред с наказателно постановление №21-1717-0000251/07.10.2021г., издадено от Началник Сектор към ОД на МВР Добрич, влязло в сила на 17.10.2021г. за управление на МПС без съответно свидетелство за управление е управлявал МПС-лек автомобил „Фолксваген“, модел „Венто“, с рег.№ТХ2780ХМ, без свидетелство за управление на МПС-престъпление по чл.343в,ал.2 от НК за което му е наложено наказание една година и шест месеца „лишаване от свобода“ при строг режим и „глоба“, в размер на 500лв.

Присъдата е била обжалвана от осъдения И. по повод на което е било образувано въззивното производство. С решение №12 от 27.01.2023г. по ВНОХД №353/2022г. на Окръжен съд гр.Добрич присъдата е била изцяло потвърдена.

Решението на ДОС е извън кръга на подлежащите на касационна проверка и с оглед разпоредбата на чл.412,ал.2,т.1 от НПК присъдата е влязла в законна сила на 27.01.2023г..

Варненският апелативен съд намира, че искането е подадено от изрично упълномощен защитник на осъдения и в законния срок по чл.421,ал.3 от НПК.

Първото наведено от защитника на осъдения основание по искането за възобновяване на наказателното производство по чл.422,ал.1,т.5 касае допуснатото особено съществено нарушение по чл.348,ал.1 и т.2 от НПК. Сочи се, че двете инстанции не са обсъдили доказателствения материал в неговата съвкупност, както и установеното в хода на съдебното следствие противоречие в доказателствените източници, като по този начин са допуснали нарушения при оценка на доказателствата, довели до ограничаване правата на осъдения.

Поначало оспорване на начина на формиране на вътрешното убеждение на съда по фактите е процесуално недопустимо и не подлежи на касационен контрол, доколкото всеки съд е суверенен при преценката си досежно достоверността и надеждността на доказателствените източници да обуслови направения фактически извод. На проверка подлежи единствено спазване на законовите правила за формиране на волята му, а именно, дали изводите му почиват на съвкупната преценка на събрания по делото доказателствен

материал, дали същия е оценен съобразно действителното му съдържание и дали е мотивирано решението на съда кои противоречиви доказателства да кредитира.

Районният съд гр.Добрич, който е разгледал делото като първа инстанция е изпълнил задълженията си по чл.14 от НПК да изследва обективно, всестранично и пълно всички обстоятелства по делото. Същият е събрал в условията на непосредственост доказателствата, необходими за изясняване на фактическите обстоятелства по делото, включени в предмета на доказване и конкретното участие на подсъдимия. Авторството на престъплението е установено по несъмнен начин.

Въззивният съд се е солидаризирал с аналитичната дейност на районния съд, като е възприел и достигнатите правни изводи. Оценил е мотивите на районния съд като съответни на изискванията на чл.305 от НПК. В мотивите на решението си окръжен съд е преповторил мотивите на районния съд и е отговорил, макар и твърде пестеливо на възраженията на осъденото лице, като са посочени основания, поради което се отхвърлят.

Оплакването за неправилна оценка на доказателствата се свежда до възражението, че присъдата почива единствено на показанията на полицейски служители и почива на предположения.

Това възражение е неоснователно.

Първоинстанционният съд е изложил убедителни аргументи защо дава вяра на показанията на полицейските служители. Настоящата инстанция не установява съществено противоречие в тях, което да е в пряка връзка с релевантни за процеса обстоятелства. Показанията на двамата свидетели са еднопосочни и непротиворечиви. Освен гласните доказателства са налице и писмени, които по безспорен начин установяват факта на допуснатото нарушение и наказването на осъденото лице в едногодишния срок.

Неоснователно е и твърдението на защитата, че осъденото лице не е получил процесното наказателно постановление, като в тази връзка се оспорва положения от него подпис. Тези твърдения са били проверени от първоинстанционния съд чрез назначаване и изслушване на графологична експертиза, която по категоричен начин е установила, че подписа в НП в оригинал е положен от А. И.. Обстоятелството, че глобата е била платена се установява от извършената справка в МВР/вж справка на л.35 от въззивното дело/, като същото няма отношение към квалификацията на деянието.

Възражението за липса на идентичност на наказателното постановление, приложено по НОХД№1345/2021г. и по НОХД№711/2022г. е ирелевантно за настоящия казус и е възможно да бъде изяснено в хода на друго наказателно производство.

По отношение мястото на извършване на престъплението настоящия състав намира, че същото е индивидуализирано в достатъчна степен както в присъдата, така и в мотивите към съдебния акт.

Липсват съображения за неправилно приложение на материалния закон. Апелативен съд Варна намира, че деянието е правилно квалифицирано и материалния закон е приложен законосъобразно.

Съдът намира, че наведените доводи от защитата за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в неспазване на реда на образуване на бързо производство са неоснователни.

Настоящата инстанция намира, че не са налице нарушения на НПК при образуване и водене на ДП, респ. разпита на свидетелите-полицейски служители. Видно от материалите по делото, ДП №741/2021г. е образувано на 15.11.2021г. на осн. чл.212,ал.2 от НПК с разпит на двамата полицейски служители, извършили проверка на подсъдимия. В протоколите за разпит на тези свидетели е отразена датата 15.11.2021г./л.17 и 18 от ДП/, която следва да се счита и за дата на образуване на ДП.

Съдът намира, че не е нарушен чл.194,ал.3 от НПК, в каквато насока са възраженията на защитата. В неотложни случаи полицейските органи могат за извършват действия по чл.212,ал.2 от НПК, а действия по разследването,като разследващ орган-само ако са им били възложени от прокурор. В конкретния случай Инспектор при Първо РУ Добрич- Ст. С., в качеството му на полицейски орган, законосъобразно е извършил разпита на двамата полицаи като неотложно действие, което е дало от своя страна основание да бъде образувано досъдебното производство по реда на чл.212,ал.2 от НПК /в този смисъл вж Решение №36 от 12.03.2015г. по к.д. №25/2015г. на ВКС/. Напълно законосъобразни са и последващите действия по разследването-извършен разпит на полицейския служител Мартин Вълчанов от разследващ орган- разследващ полицай Б.С./л.19 от ДП/.

Не е нарушено и правилото на чл.118,ал.2 от НПК, тъй като двамата свидетели-полицейски служители не са извършвали действия по разследването, а изпълнявали свои задължения по служба, вменени им от разпоредбите на ЗМВР. В този смисъл, същите не попадат в кръга на лицата, изключени от НПК и могат да бъдат свидетели в наказателния процес.

По преценка на настоящия състав възражението, че са нарушени правата на осъденото лице, като не му е разяснено правото да ползва защитник и не е бил осигурен такъв е също неоснователно. Видно от постановлението за привличане на обвиняем от 16.11.2021г., в същия подробно са отразени процесуалните права на обвиняемото лице, в т.ч. правото му защитник и възможността да бъде назначен служебен, ако лицето не разполага със средства и интересите на правосъдието изискват това. Лично осъденото лице в своята разпит е заявило, че няма да ползва защитник /вж протокол за разпит на обвиняем на л.5 от ДП/.

Първоинстанционният съд е изложил подробни съображения при индивидуализацията на наказанието, с които въззивния състав се е солидаризирал. Правилно е установено, че са налице единствено отегчаващи отговорността обстоятелства и завишена степен на обществена опасност на

деянието и деца. Същата се извлича от данните за съдимост и от приложената справка за нарушител от КАТ- три НП за същото деяние. Изложеното, ведно с обстоятелството, че в хода на производството по делото, на осъдения е повдигнато ново обвинение за същото по вид престъпление свидетелства за неговата завишена обществена опасност.

Фактът, че престъплението е на формално извършване, не предпоставя липса на обществена опасност на инкриминираното деяние. Не във всички случаи общественотоопасните последици от престъпното деяние са и елемент на състава на съответното престъпление, предвидено в Особената част на НК. Обществената опасност е елемент от правната характеристика на престъплението и съдържа поставянето в опасност, или реалното увреждане на обществените отношения- обект на защита от съответния престъпен състав в НК. Обществената опасност в случая се извлича от извършване на самото изпълнително деяние- управлението на МПС от неправоспособен водач, който в едногодишен срок от наказването му по административен ред за същото деяние не е зачел забраната за управление на МПС- поведение потенциално застрашаващо безопасността на движението, без оглед на това дали са настъпили или не каквито и да било последици. Правилен се явява изводът на решаващите съдилища, че по-ниско по размер наказание не би способствало за постигане целите по чл.36 НК по отношение на осъдения.

Всички тези данни мотивират настоящия съдебен състав да приеме, че осъждания е лице с висока обществена опасност и с трайно установени престъпни навици, най-вече по отношение извършването на престъпления по транспорта. При направената констатация за завишената степен на обществена опасност на дееца, настоящият съдебен състав се солидаризира със становището на съдебните инстанции, че единственият възможен вариант за превъзпитанието на осъдения е той да бъде изолиран от обществото и средата, в която живее. Отмерен в размер на една години и шест месеца, макар и минимален, срокът на лишаването от свобода ще съдейства за преосмисляне на поведението му и за превъзпитание в дух на стриктно зачитане на правопорядъка в страната. Наложено наказание „глоба“ отново е определено в минимален размер, като е отчетено имущественото състояние на осъдения.

По делото не се установяват съществени процесуални нарушения засягащи съдържанието на съдебните актове, изясняването на правно значимите факти и приложението на материалния закон, поради което не е налице основание по чл. 422, ал.1, т.5 вр. чл.348,ал.1,т.1 и 2 от НПК за възобновяване на производството, отмяна на влезлите в сила съдебни актове и връщането му за ново разглеждане. Ето защо, искането следва да бъде оставено без уважение.

Поради изложените съображения и на основание чл. 424, ал.1 от НПК, Варненският апелативен съд,

РЕШИ:

*****

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения А. А. И., чрез неговия процесуален представител- адв.А. А. за възобновяване на наказателното производство и отмяна на влязлото в законна сила Решение №12 от 27.01.2023г. по ВНОХД №353/2022г. по описа на Окръжен съд Добрич.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____